Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

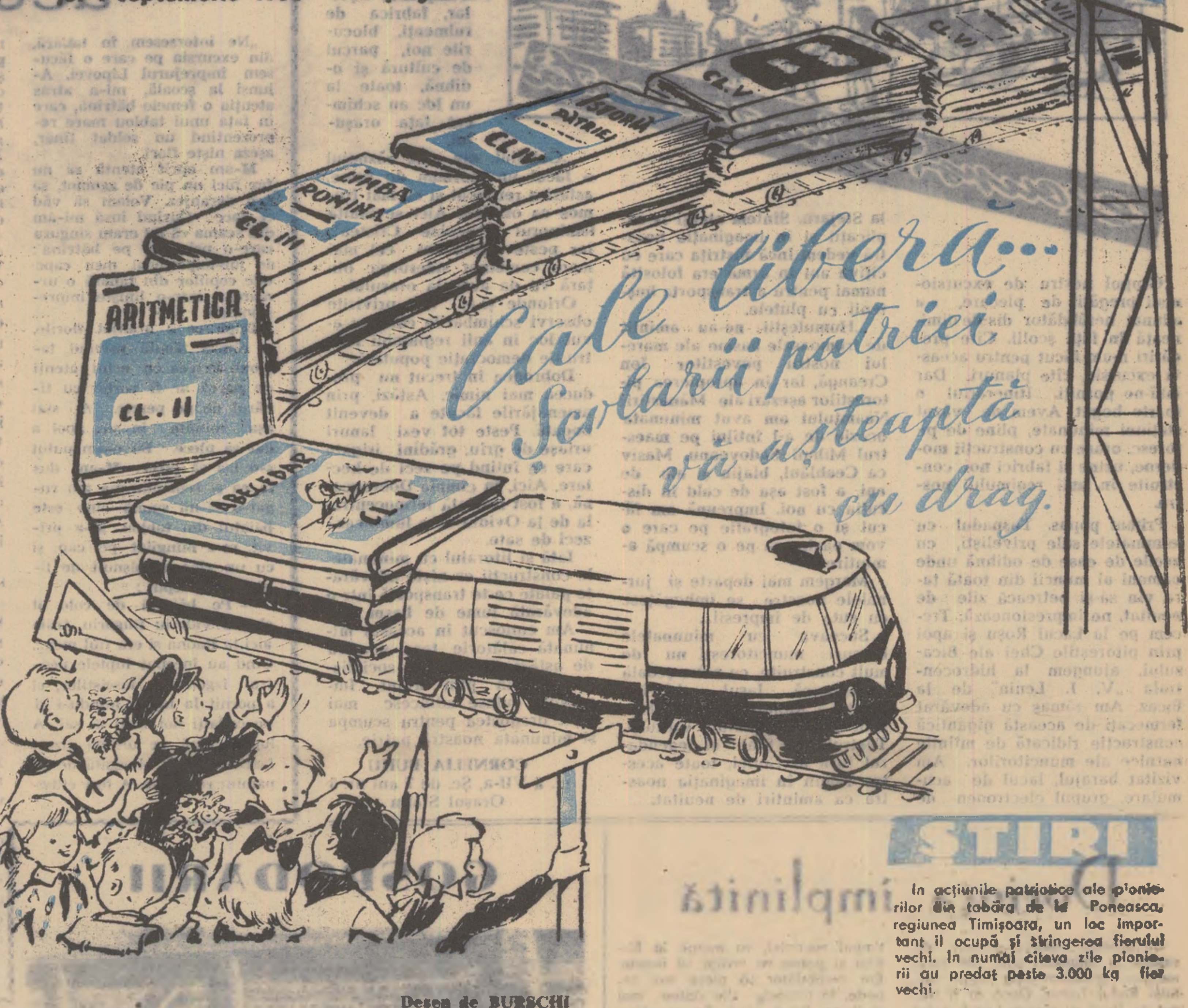
Anul XII Nr. 35 (767) * joi 1 septembrie 1960 * 8 pagini 30 bani

2.300.000 școlari primesc gratuit manuale

În curînd se vor deschide primitoare porțile școlii. Pionierii și școlarii așteaptă nerăbdători acest eveniment. Deocamdată, mai aleargă pe terenurile sportive, străbat cărările munților, despică voinicește valurile mării. În acest timp însă, spre școlile din orașe ca și din cele mai îndepărtate sate se îndreaptă manualele școlare.

Așa cum s-a stabilit la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, începînd din acest an școlar, toți elevii din clasele I-a — a VII-a inclusiv vor primi complet gratuit manualele școlare. În viitor se prevede extinderea gratuității și asupra rechizitelor școlare. Această nouă măsură a partidului și statului nostru este încă o dovadă a grijei necontenite a partidului pentru învățămînt, pentru ridicarea nivelului cultural al poporului. Nu e vorba de o carte sau două, ci de toate cărțile, pentru tot cursul elementar, pentru toți copiii patriei. Aceasta înseamnă că anul acesta 2.300.000 elevi vor primi gratuit toate manualele necesare.

În multe scrisori sosite la redacție, pionierii și școlarii mulțumesc partidului. Cei mai mulți se angajează să merite această nemărginită grijă pe care le-o poartă partidul, părinte drag.

Desen de BURSCHI

CLIPE DE NEUITAT

În zilele de 18—20 august 1960, în viața tineretului din patria noastră a avut loc un eveniment de seamă: lucrările celui de-al III-lea Congres al U.T.M. Delegații la Congres din toată țara au dezbătut o serie de probleme importante, privind contribuția tineretului din patria noastră la construirea socialismului, în lumina directivelor celui de-al III-lea Congres al P.M.R.

Una din problemele prezentate în raportul Comitetului Central al U.T.M. a fost și aceea legată de viața organizației noastre de pionieri. Se arată în raport, că de la cel de-al II-lea Congres al U.T.M. numărul pionierilor din patria noastră a crescut cu peste 200.000. S-au introdus forme noi în munca cu pionierii, distincțiile pionierești, care se acordă în funcție de vîrstă și de îndeplinirea unor condiții, legate de învățătură, activitate obștească, sportivă, fac ca activitatea pionierească să fie mai bogată și interesantă, frumoasă și atractivă. S-a vorbit despre minunatele realizări obținute de către pionieri la învățătură și activitatea obștească, despre activități interesante organizate de unitățile și detașamentele de pionieri din patria noastră ca: adunări cu temă, întîlniri cu ilegaliștii și fruntașii în producție, vizite la întreprinderi și G.A.C., excursii, învățări de cîntece și poezii despre patrie și partid.

Partidul Muncitoresc Romîn a creat copiilor din patria noastră condiții minunate de învățătură și odihnă. În anul școlar care urmează, elevii claselor I-a—a VII-a vor primi gratuit manualele școlare. Pentru toate aceste minunate condiții, pionierii mulțumesc din inimă partidului drag. Dar mulțumirea trebuie s-o arătați, dragi copii, prin realizări din ce în ce mai frumoase.

Pentru a deveni constructori pricepuți ai socialismului, datoria principală a pionierilor este de a învăța cu sîrguință, de a-și însuși temeinic cunoștințele predate în școală.

Oamenii muncii din patria noastră își desfășoară activitatea fie în uzine, fie pe ogoare, fie în laboratoare, muncind cu dragoste și entuziasm pentru a înflori continuu patria noastră, dînd viață Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R.

Pentru pionieri nu poate exista îndatorire mai de onoare decît aceea de a se pregăti în așa fel încît miine cînd anii de școală vor rămîne în urmă, să devină muncitori pricepuți și harnici în meseria în care se vor pregăti, să fie la înălțimea epocii grandioase pe care o trăim.

De aceea principala atenție a fiecărui pionier și a colectivelor de conducere pionierești trebuie să fie îndreptată spre învățătură. Ajutorul pionieresc la învățătură trebuie să intervină la timp, acolo unde se observă delăsarea, neglijența sau greutățile în însușirea cunoștințelor. Pionierii trebuie să fie mereu în frunte. „Învață tu bine, dar ajută-l și pe tovarășul tău", iată lozinca după care trebuie să se călăuzească fiecare pionier.

Congresul al III-lea al U.T.M. a discutat multe probleme care privesc direct activitatea noastră.

Noi, instructorii voștri, vă vom ajuta ca împreună cu colectivele de conducere ale unităților de pionieri să facem în așa fel ca fiecare pionier să înțeleagă pe deplin îndatoririle lui. Vom continua să dezvoltăm la pionieri dragostea nemărginită față de patrie și partid față de cravata roșie ce trebuie purtată cu cinste fiind o părticică a drapelului de luptă al clasei muncitoare. Numai în felul acesta ne vom achita de sarcinile puse în fața noastră de către organizație.

VLADUȚ CONSTANTIN
Instructor superior de pionieri,
Școala de 7 ani, nr. 141,
București

ȘTIRI

În acțiunile patriotice ale pionierilor din tabăra de la Poneasca, regiunea Timișoara, un loc important îl ocupă și strîngerea fierului vechi. În numai cîteva zile pionierii au predat peste 3.000 kg fier vechi.

În numai 4 ore de muncă cei 130 de pionieri de la Școala de 7 ani din comuna Rîioasa, regiunea București au prășit 4 ha cu sfeclă.

Pionierii din comuna Romanu, regiunea Galați, participă cu multă dragoste la înfrumusețarea comunei lor. Zilele trecute ei au curățat șanțurile de buruieni și au văruit gardurile, podețele și pomii de pe drumurile din comună.

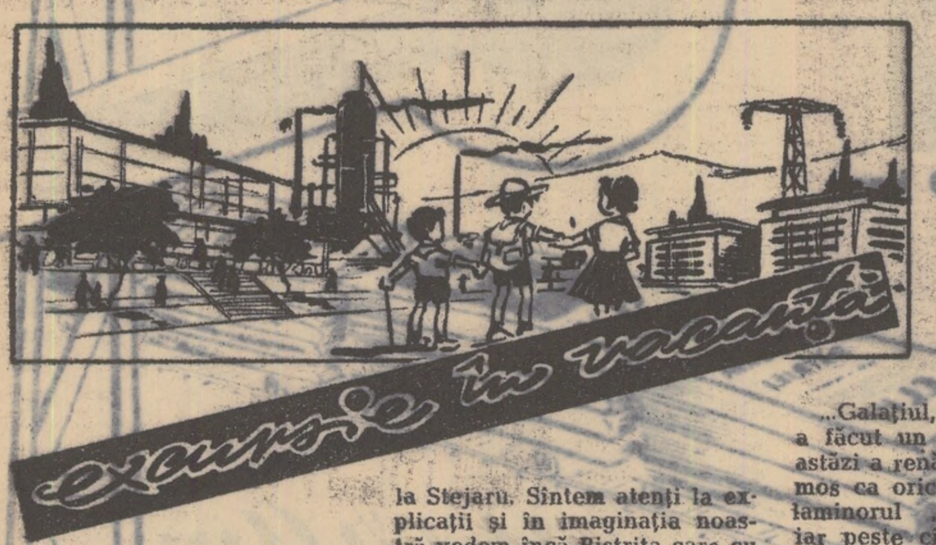
Pionierii din comuna Hinlea Domnească, regiunea Craiova, dau un prețios ajutor colectiviștilor din comună. În numai cîteva zile ei au strîns de pe cîmp 800 grămezi de fin

În excursia pe care au făcut-o la G.A.S. Botoșești-Paia, pionierii din comuna Smadovița, raionul Strehaia, au văzut multe lucruri interesante. Printre ele se numără și atelierul mecanic, uzina electrică, combine, secerători, batoze și mașină de balotat paie. La sectorul zootehnic au asistat la adăparea mecanică a vitelor.

Alături de colectiviștii din comună, pionierii din Petrești, regiunea Hunedoara, au ajutat la acoperirea unui grajd nou pentru adăpostirea a 50 de vite și au prășit 5 ha cu porumb.

ȘTIRI

Din viața pionierească

Grupul nostru de excursioniști pregătit de plecare, s-a adunat nerăbdător dis-de-dimineață în fața școlii. Cîte pregătiri n-am făcut pentru această excursie, cîte planuri. Dar iată-ne porniți. Itinerariul e foarte bogat. Avem de văzut stațiuni minunate, pline de pitoresc, orașe cu construcții moderne, uzine și fabrici noi construite în anii regimului nostru.

Primul popas. Tușnadul cu minunatele sale priveliști, cu zecile de case de odihnă unde oameni ai muncii din toată țara vin să-și petreacă zile de neuitat, ne impresionează. Trecem pe la Lacul Roșu și apoi prin pitoreștile Chei ale Bicazului, ajungem la hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Bicaz. Am rămas cu adevărat fermecați de această gigantică construcție ridicată de mîinile harnice ale muncitorilor. Am vizitat barajul, lacul de acumulare, grupul electrogen de la Stejaru. Sîntem atenți la explicații și în imaginația noastră vedem încă Bistrița care cu cîțiva ani în urmă era folosită numai pentru a transporta bușteni cu plutele.

...Humuleștii ne-au amintit de frumoasele basme ale marelui nostru povestitor Ion Creangă, iar în apropierea pitoreștilor așezări ale Mănăstirii Neamțului am avut minunata ocazie de a-l întîlni pe maestrul Mihail Sadoveanu. Masiv ca Ceahlăul, blajin și alb de ani, a fost așa de cald în discuția cu noi. Impreună am făcut și o fotografie pe care o vom păstra ca pe o scumpă amintire.

Mergem mai departe și jurnalele noastre se îmbogățesc cu sute de impresii...

Suceava cu minunatele blocuri muncitorești nu de mult construite, cu noua școală pedagogică, Iașul — bătrîna cetate a Moldovei — cu Muzeul Unirii, Palatul Culturii, Teatrul de Stat și legendarul turn al Goliei, toate acestea rămîn în imaginația noastră ca amintiri de neuitat.

Înainte Bîrladul era un tîrg de provincie ca toate celelalte. Acum vizitatorul este de-a dreptul uimit. Complexul școlar, fabrica de rulmenți, blocurile noi, parcul de cultură și odihnă, toate la un loc au schimbat fața orașului.

...Galațiul, din care războiul a făcut un morman de ruine, astăzi a renăscut și el, mai frumos ca oricînd. Aici se înalță laminorul „Nicolae Cristea", iar peste cîțiva ani cel mai mare combinat siderurgic din țară va da aureolă orașului.

Oriunde ți-ai roti privirile observi schimbările care au avut loc în anii regimului nostru de democrație populară.

Dobrogea în trecut nu producea mai nimic. Astăzi, prin amenajările făcute a devenit bogată. Peste tot vezi lanuri uriașe de grîu, grădini irigate care se întind pe zeci de hectare. Aici, în cîmpia Dobrogeană, a fost ridicată termocentrala de la Ovidiu care luminează zeci de sate.

Iată și litoralul cu minunatele construcții ca niște adevărate palate ce te transportă într-o adevărată lume de basm.

Am cunoscut în această minunată călătorie țara noastră de astăzi, țara unde socialismul e în plin avînt. Impresiile culese adîncesc mai mult dragostea pentru scumpa și minunata noastră patrie.

CORNELIA BUHU
cl. a VII-a, Șc. de 7 ani nr. 5
Orașul Stalin

Eroismul acelor zile

„Ne întorsesem în tabără, din excursia pe care o făcusem împrejurul Lipovei. Ajunși la școală, mi-a atras atenția o femeie bătrînă, care în fața unui tablou mare reprezentînd un soldat tînăr, așeza niște flori.

M-am oprit atentă să nu fac nici un pic de zgomot, să n-o deranjez. Voiam să văd ce face. Curînd însă mi-am dat seama că nu eram singura care-o priveam pe bătrînă: de jur-împrejurul meu capetele copiilor din tabără o urmăreau într-o liniște impresionantă.

După ce a aranjat florile, a rămas tăcută privind tabloul. Privea cu ochii atenți de parcă ar fi vorbit cu tînărul de pe perete. A stat așa minute în șir, apoi a dat să plece. Eu n-am putut s-o las să plece. M-am dus la ea și scuzîndu-mă am rugat-o să-mi spună cine este băiatul din tablou. M-a privit, m-a mîngîiat pe cap și cu un glas neobișnuit de liniștit a început:

— Pe băiatul de colo îl chema Valeriu Bugariu, trăia aici la Radna și era fiul meu... Cînd au început luptele pentru izgonirea fasciștilor, el a pornit la luptă, luîndu-i și pe ceilalți doi frați ai săi. A luptat pînă ce ultima cizmă fascistă a fost alungată de pe pămînt romînesc. A fost eliberată și Radna. Apoi, într-o zi, pe fugă a venit, m-a îmbrățișat și mi-a spus: „Mamă, acum plecăm cu ostașii sovietici mai departe. Trebuie să luptăm și noi pentru înfrîngerea definitivă a fascismului. M-a sărutat și a plecat. Il vedeam cum aleargă după băieții care plecaseră, cîntînd. Cît de mari crescuseră fiii mei. Au coborît dealul și nu i-am mai zărit... Nu i-am mai văzut niciodată. Ultimul a murit Valeriu: cu șase zile înainte de 9 mai 1945. Seara de 9 mai i-am așteptat mult, mult de tot, pînă am obosit. Dar n-au venit. Peste cîteva zile, am primit o înștiințare: fiul meu care abia împlinise 23 de ani murise eroic luptînd împotriva fascismului. Mai tîrziu un ofițer s-a oprit în dreptul porții noastre și mi-a întins un portofel. L-am recunoscut: era al lui Valeriu. Apoi mi-a povestit cum s-a întîmplat totul..

Ea a tăcut. Apoi, într-un tîrziu:

— De atunci aduc aici, la tabloul său, în fiecare zi flori proaspete... Toți copiii erau emoționați și multă vreme n-au putut vorbi. Apoi, un băiat s-a dus la bătrînică, i-a luat mîna și i-a sărutat-o: „Și fiii dumneavoastră s-au jertfit pentru ca noi, copiii, să fim azi aici. Pentru aceasta vă mulțumim...".

„Este cea mai frumoasă și cea mai plină de învățăminte amintirea pe care o am din tabăra de la Lipova", a încheiat Elena Tatomir, președinta unității a Școlii de 7 ani nr. 1 din Reșița.

ELENA SKIBINSKY

Dorința împlinită

Un băiețaș slăbuț, potrivit de statură și îmbrăcat ușor, de vară, mergea îngîndurat de-a lungul malului Rîului Trotuș. Dacă ar fi trecut pe lîngă el cineva l-ar fi putut auzi repetînd mereu aceleași cuvinte: „Trebuie să învăț, trebuie să învăț". Din cînd în cînd se oprea, se așeza jos pe mal, își băgă picioarele în apa rece a rîului și îngîndurat privea la înotători. Nimeni nu-i dădea nici o atenție și asta îl supăra mai mult pe Silviu. El își fixa privirea asupra unui grup gălăgios de copii care înotau în josul apei. Ar fi vrut să intre și el în apă, să înoate alături de ei. În ochii lui se putea citi dorința de a le cere ajutor. O reținere îl oprea. Inotătorii erau mai mari ca el și nu îndrăznea. După un timp se sculă de pe mal și o porni abătut spre casă. „Am să mai viu și mîine... și poimîine, în fiecare zi" își zise el cu hotărîre. În zilele călduroase de iunie Silviu putea fi văzut pe malul rîului. Pînă într-o zi cînd a fost anunțat că va pleca în tabăra regională nr. 3 de pionieri din Piatra Neamț. Era nespus de bucuros. Acolo își va petrece o parte din timpul vacanței, va merge la Bistrița și poate va învăța să înoate. Era nerăbdător să plece mai repede. În ultimele zile stătea mai mult pe lîngă casă. Se pregătea de plecare. N-a uitat bineînțeles să-și facă rost și de un costum de baie.

Timpul s-a scurs repede. Zilele de tabără cu minunatele activități organizate de pionieri au trecut pe nesimțite.

Dacă veți avea acum ocazia să treceți pe malul rîului Trotuș pe Silviu nu-l veți mai vedea stînd îngîndurat pe mal. Printre înotătorii mai mari îl veți găsi și pe micul nostru prieten... înotînd alături de ei în josul apei, spintecînd cu bucurie valurile rîului. Este pionierul Silviu Munteanu, din clasa a IV-a, de la Școala medie din Onești. El nu va uita niciodată zilele petrecute în tabără. Nici Bistrița zglobie și cu atît mai mult pe tovarășul Ioan Ursache, instructorul de pionieri care l-a ajutat să învețe să înoate.

RODICA ALBU

GOSPODARII

La Școala de 7 ani nr. 1 din Craiova, pionierii sînt adevărați gospodari. In timpul verii, au avut grijă zilnic să ude florile din curtea școlii, să le plivească, iar în perioada lucrărilor de întreținere și reparație a școlii, ei au dat o mînă de ajutor la mutarea mobilierului din sălile de clasă și la păstrarea în bune condițiuni a materialului didactic. De asemenea, pionierii au participat cu bucurie la construirea unui zid nou, care s-a ridicat în curtea interioară a școlii. Pionierii care și-au petrecut vacanța în tabăra locală s-au dovedit gospodari entuziaști arătîndu-și grija și dragostea față de localul școlii în care vor păși în curînd, o dată cu începerea unui nou an școlar.

Prietenii cîntecului

Cine ar putea să spună că nu-i place cîntecul și jocul? Pe unii dintre pionieri chiar îi pasionează. Iat-o de pildă pe pioniera Constanța Popa din clasa a VII-a de la Școala de 7 ani din Amărăștii de Jos, regiunea Craiova. Ea îngînă încet o melodie. Pare sfioasă, cu toate acestea dacă o să vă spunem că de mult a debutat pe scena căminului cultural, încă din clasa a IV-a, n-o să mai spuneți că e sfioasă. Are voce frumoasă Tanța și tare mult îi plac cîntecele. Cînd era la grădiniță, tovarășa educatoare a învățat-o să dirijeze corul de copii. Trecînd în clasele mai mari, Tanța nu i-a uitat pe cei mici. De cîte ori are timp, ea se duce la grădiniță și-o ajută pe tovarășa educatoare să-i învețe cîntece. Ca și ceilalți pionieri din unitate, Tanța și-a dorit să obțină distincțiile pionierești și a trecut pînă acum o bună parte din probele necesare. În vara aceasta, și-a cumpărat un caiet și zi de zi a transcris în el textul cîntecelor culese. Dacă sosea în comună cîte un elev sau o elevă de la alte școli, din Craiova, îi vizita acasă și-i

ruga să-i dea textele cîntecelor pe care le-au învățat la școală. Scria cuvintele cu grijă, pe caiet și memora melodiile. Ba mai mult, desena în capul paginei imagini colorate, care să sugereze conținutul cîntecului. Aproape că întocmise un album. Acum, spre sfîrșitul vacanței a reușit să facă o colecție de 50 de cîntece patriotice și populare. Ceilalți pionieri obișnuiesc să zică: „Tanța e prietenă bună cu muzica", iar Tanța nu uită să complecteze: „de fapt toți sîntem prietenii cîntecului. În zilele de tabără, am învățat cîntece noi,

am prezentat programe artistice. A fost așa de frumos...

Într-adevăr, cînd vor începe școala, pionierii își vor aminti cu plăcere și mîndrie despre vacanța petrecută în anul acesta.

G. PETRESCU

Inainte de începerea școlii

La magazinul „Trei ursuleți", micii cumpărători probează uniformele școlare. — Este tocmai pe măsura ta, spuse Alida, prietenei sale, Carmen.

Puțin timp ne mai desparte de începerea noului an școlar. Proaspăt îngrijite, școlile își vor primi sărbătorește pe vechii prieteni, vor face cunoștință cu viitorii școlari care pășesc pentru prima dată pragul școlii. Anul acesta toți școlarii din clasele I-a — a VII-a vor primi gratuit manualele școlare. Această măsură este o nouă dovadă a dragostei și grijii deosebite de care se bucură tînăra generație din țara noastră, din partea partidului și regimului de democrație populară.

Magazinele de confecții pentru copii sînt mult vizitate în aceste zile. La magazinul „Trei ursuleți" am întîlnit pe Alida Gamulea și Carmen Maty. Ele încercau uniforme școlare. Alida intră în acest an în clasa I-a. Este foarte mîndră de uniforma pe care o va purta. Carmen este în clasa a IV-a. Tovarășul responsabil al magazinului ne spune: „Avem în magazin suficiente uniforme școlare, putem face față oricărei cerințe. Zilnic vindem cîte 150 uniforme. Am luat măsurile ca micile retușări necesare să fie făcute pe loc în magazinul nostru".

Printre micii vizitatori ai magazinului universal „Victoria" am întîlnit și pe Rodica Cîrcea. Ea este în clasa a II-a la Școala medie nr. 20. „Mi-am cumpărat toate cele trebuincioase școlii, în afară de manuale, pe care le vom primi începînd din acest an, gratuit. Mă voi strădui și în acest an să învăț bine pentru a deveni și eu pionieră". În fața raionului de rechizite școlare, mulți copiii. Între ei l-am văzut și pe Adrian Sîrbu, care venise cu mama lui pentru a-și cumpăra ghiozdan, caiete și creioane. El este mîndru că în acest an va intra la școală. Tot aici i-am întîlnit pe Dan și Mihai Gafencu, elevi în clasa a II-a la Școala medie nr. 1 din Lugoj. Veniți în vizită la București au ținut neapărat să cumpere creioane colorate din Capitală.

— Avem foarte mulți cumpărători în aceste zile, ne spuse utemista Maria Dionisu, vînzătoare la acest raion. Sînt foarte mult solicitate servietele de vinilin, care le plac mult copiilor.

Ne oprim și la magazinul „Lumea copiilor". Și aici am observat afluența micilor cumpărători. Am întîlnit-o și pe colectivista Dumitra Grigore din comuna Frăsinet, raionul Lehliu, sosită în București cu treburi. Venise cu fiica ei, Rodica, elevă în clasa a IV-a pentru ai cumpăra o uniformă școlară.

— Am găsit una exact pe măsura mea, ne zise Rodica foarte bucuroasă. Viorel Paraschiv era cu părinții, venise pentru a-și cumpăra și el uniformă și-un ghiozdan. „Vreau unul pe care să-l pot duce la spate", ceru el tovarășei care servea. Mai am două surori la școală, dar eu voi merge cu Carmen Săndulescu, vecina mea, care și ea intră în clasa I-a, ca și mine.

Și librăria nr. 17 este vizitată de cumpărători în aceste zile. Mulți copii își cumpără în afară de rechizite, cărți de literatură.

— Cu banii economisiți pentru manualele școlare îmi cumpăr cărți de literatură, pentru bibliotetca personală, ne spune Mihaela Păunescu, elevă în clasa a VI-a.

Pe Lucia Oltean, din clasa a V-a a Școlii medii nr. 1 din Gherla am întîlnit-o la „Librăria copiilor". Își cumpăra un bloc de desen și o cutie de creioane colorate.

— Imi place Bucureștiul. Am vizitat „Galeria Națională", „Muzeul orașului București", „Muzeul de istorie naturală Grigore Antipa". Am defilat și eu la 23 August, am văzut la tribună pe conducătorii partidului și statului nostru. Am ce să povestesc colegilor mei cînd voi ajunge acasă, ne spune Lucia bucuroasă. Tot aici am întîlnit încărcat de pachete pe tovarășul Nicolae Sindie, muncitor la uzinele Semănătoarea.

— Cornel intră în clasa I-a, iar Valentina este în clasa a III-a, ne spune el zîmbind. Le-am cumpărat rechizite școlare, iar Valentinei i-am cumpărat o servietă din vinilin, din banii economisiți pentru manualele școlare.

Pretutindeni în magazine vei întîlni mici cumpărători ce se pregătesc pentru noul an școlar, care va începe peste cîteva zile.

Succes în noul an școlar, dragi prieteni!

LIVIU

Nu are încă 10 ani. Tocmai în octombrie îi va împlini. Il cheamă Liviu Dumitriu, a trecut în clasa a IV-a și locuiește în orașul Darabani. L-am găsit acasă. Se pregătea să plece în tabără la Vasile Roaită. Mergea pentru prima oară la mare și de aceea emoțiile îl copleșiseră.

— Mai îmi lipsesc cîțiva nasturi la cămașă și nu pot pleca în tabără oricum — mi-a explicat întrerupîndu-se pentru cîteva minute din îndeletnicirea sa.

— Deci, știi să coși! am observat eu.

— Bineînțeles, dar ce, credeți cumva că numai eu știu să cos? In clasa noastră toți băieții știu să coasă.

— Și ce mai știi să faci? l-am întrebat.

— Vedeți masa pregătită pentru prînz? Eu am pus-o. Și dacă vă veți uita în dulap, nu veți găsi nici o farfurie murdară, pentru că pe toate le-am spălat eu. Insă lucrul pentru care sînt cel mai mîndru e că știu să c… tesc.

— Să gătești? Mi s-a părut că nu înțeleg bine. Și ce anume știi să gătești?

— Din păcate, mi-a spus el cu o voce sincer tristă nu știu să fac decît borș. Mama m-a învățat. Nu-i greu de loc. Dacă vreți... Și s-a oprit. Probabil că a vrut să mă învețe și pe mine.

— Spune-mi, Liviu, iți place într-adevăr să coși, să speli vase și să gătești?

— Da, bineînțeles. Faptul c-o pot ajuta pe mama îmi face multă plăcere. In plus, mă bucur văzînd că mă pricep să fac și altceva în afară de a învăța. Ii car apă, spăl vase și în general fac tot ce pot. Nici nu știți cît de mult m-a bucurat cînd am văzut că una din condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un pionier pentru obținerea distincțiilor pionierești este și aceea că trebuie să fii ordonat. Și pentru a fi ordonat trebuie să știi să-ți coși nasturii, să-ți calci cravata...

— Și de ce te-ai bucurat așa mult?

— Pentru că pe lîngă faptul că-mi face plăcere s-o ajut pe mama, este bine chiar pentru mine să știu aceste lucruri. Acum plec în tabără unde voi sta 21 de zile. In aceste zile este imposibil să n-am nevoie să-mi cos un nasture, să-mi calc cravata, cămașa și pantalonii. Nu pot umbla murdar și cu hainele boțite. Și cine să-mi facă toate acestea. Eu, bineînțeles! —

...Sînt de acord cu Liviu. Și voi, copii, nu-i așa?

OANA MAGDU

Dumitru Rusu avea o pasiune, nu glumă – și o meteahnă cu „un" mare: să joace fotbal și să se ia la harță cu copiii pentru orice fleac, folosind diferite „perle" dintr-un limbaj urîcios la auz. Ajuns în tabăra regională de la Avrig, nu i-a fost greu să-și facă de la bun început cunoscute trofeele. Dacă la fotbal, un alt pionier, la insistențele lui nu-i dădea mingea, glasul lui Dumitru răsuna amenințător: Acu' îți trîntesc una..." Sau să zicem că se întîmpla invers: altul să insiste să-i paseze mingea iar glasul disprețuitor al lui Dumitru să-i paseze în schimb nelipsitul „ce mă tromboneşti!"

Pionierii au început să-i atragă atenția. Dumitru însă una știa și bună: „Lasă-mă în pace!" și gata. Pînă într-o zi, cînd și-a dat prea rău în petec și-a fost scos în careu să fie discutat. Lui Dumitru nu-i venea să creadă. Pentru atîta lucru? Ce să facă el dacă s-a obișnuit așa să vorbească? Poți să lupți cu una cu două împotriva obișnuinței? Nu poți și atunci de ce să mai lupți? Ceilalți pionieri însă n-au fost de aceeași părere. Mulți s-au arătat chiar necruțători, reproșîndu-i că nu știa să-și poarte cu cinste cravata de pionier. Nici n-ar fi crezut Dumitru că lucrurile or să ia o întorsătură așa de serioasă. Aproape că-l podidiseră lacrimile. I s-a cerut să-și spună și el părerea. La început, nu putea să vorbească, se îneca. La urmă însă, tot a vorbit. Și-a recunoscut vina, apoi privindu-și în față tovarășii a promis că altădată n-o să mai aibă o purtare necuviincioasă, ba încă mai mult, o să caute el însuși să fie un exemplu. Pionierii l-au ascultat cu satisfacție. Prin urmare, Dumitru al lor știa totuși să vorbească frumos și drept.

De atunci au trecut alte zile. Uneori în focul meciurilor, Dumitru nedîndu-și seama, mai scăpa cîte una. Se rușina și-i venea de ciudă să-și dea cu palma peste gură. „A doua oară n-o să se mai repete" își promitea solemn. In fiecare moment, Dumitru și-a impus să fie atent să nu mai dea drumul cuvintelor fără să le cîntărească mai întîi. Și rezultatele au început să se vadă. Numai o anumită persoană s-a jeluit de toate acestea: doamna „Urîta Obișnuință", care pînă la urmă a fost nevoită s-o ia la picior. In locul ei a rămas triumful voinței lui Dumitru de-a se arăta demn de cravata roșie pe care-o poartă.

M. LICIU

Trică și Ciupică scamatori

Hărnicie

E dimineață. În curtea școlii s-au adunat mulți pionieri. Grăbiți și-au luat uneltele și au plecat spre parc. Acest parc își are istoria lui În aprilie 1959 împreună cu cei de la Școala de 7 ani nr. 9 au plantat aici peste 7 000 de puieți. De atunci a trecut mai bine de un an. Cîte nu s-au mai întîmplat! Puieții abia plantați au început să pălească. Atunci a urmat marea bătălie. Pionierii veneau zilnic la plantație, îi udau, îi săpau. Și rezultatele s-au arătat, au început să crească. Înainte de a cădea zăpada micii naturaliști i-au „îm răcat", iar în primăvară au săpat din nou în jurul lor. Nu de mult au fost din nou în parc. Îți e mai mare dragul să-i privești, să stai pe iarbă la umbra lor și să citești o carte frumoasă.

Pioniera NICULINA HUȚANU
cl. a VII-a
Școala de 7 ani nr. 4, Bacău

Grija părintească

Două fete vesele, Viorica Ilie și Elena Alexandru, elevele de serviciu, mă întîmpină curioase:

— Pe cine căutați? Tovarășul director e în cancelarie sau poate la cabinetul pedagogic.

Dincolo de portiță, clădirea înaltă, străjuită de peri și caiși. Lingă scările de la intrare, un grup de pioniere, împreună cu instructoarea superioară, tovarășa Maria Dumitrescu, sapă straturile cu petunii și mușcate, le udă din belșug cu stropitorile.

De cum deschizi ușile din fața clădirii monumentale, privirea îți este atrasă de curățenia ce domnește peste tot, de covorul alb ce urcă scările la etaj. Covor alb pe jos, într-o școală cu sute de copii? Și ce înflorituri migăloase are pe margini!

— Fetele noastre l-au lucrat, mă lămurește instructoarea. Dar cîte lucruri nu știu să meșterească miinile lor! Avem trei ateliere: de croitorie, de țesut covoare și de broderie și cusături artistice. Elevele care vor să îmbrățișeze o meserie o pot învăța chiar aci, în școală. Pioniere ca Mariana Dragomir, Corina Munteanu, Joița Stoian, Elena Țînțu sau Steliana Oprescu, au ajuns sub îndrumarea profesorilor de specialitate să lucreze covoare, fețe de mese, broderii și cusături artistice de toată frumusețea.

★

Casa de copii școlari „Olga Bancic" din Buzău are un caracter de școală-internat. Copiilor găzduiți aci, statul le asigură totul, în mod gratuit: îmbrăcămintea necesară, hrană îmbelșugată, cărți, condiții minunate de învățătură.

— Avem peste 400 de eleve, mi-a spus tovarășul Ilie Manea, directorul adjunct. Cele mai multe dintre ele fac școala de 7 ani în localul acesta, altele învață la diferite școli din oraș. Paraschiva Ioniță și Elena Berceanu, bunăoară, sînt eleve la școala pedagogică, Sanda Mihai și Felicia Sîrbu la școala medie „Mihail Eminescu". Ba avem și cîteva studente la facultatea de horticultură, la agronomie. Elevelor li se asigură aici totul pînă cresc mari și se califică, pînă primesc primul salariu în producție.

Cele 14 săli de clasă pe care le-am vizitat, dormitoarele cu cearșafuri ca zăpada, biblioteca avînd aproape 14.000 de volume, laboratoarele pentru experiențe fizico-chimice, sala de cinematograf, precum și sufrageria cu mesele încărcate de tacîmuri strălucitoare, toate acestea vorbesc cu prisosință de condițiile minunate create acestor copii plini de viață, lipsiți de grija zilei de miine, încrezători în viitorul lor fericit

★

Culoarele capitonate în partea de jos cu lemn gălbui, în culoare naturală, ne îmbie tot mai sus, pe scările lucioase de bazalt. Deodată, dindărătul unei uși se aud răzbătînd sunete felurite de instrumente muzicale. O inscripție cu litere negre, mari, fixată deasupra ușii, ne dă prima informație: „Sala de muzică".

O adevărată orchestră simfonică exersează în sala albă, împodobită cu reproduceri după diverse picturi clasice. Două piane mari, cîteva acordeoane precum și sumedenia de chitare, viori, balalaici și mandoline, asigură „muzicanților" instrumentele necesare. Dar cine sînt muzicanții? Mai întîi o să facem cunoștință cu Vasilica Filișan, elevă în clasa a VII-a, neîntrecută violistă și... dirijor, (cînd lipsește profesorul de muzică), apoi surorile ei, pionierele Eufrosina și Doina Filișan, cîntărețe la chitară, apoi cu Maria Jaluba, violonistă, Teodora Drugan, care cîntă la mandolină și altele.

Orchestrantele, ca și celelalte fete, au fața arsă de soare, căci abia s-au întors dintr-o excursie la Sinaia și împrejurimile Caraimanului, unde au fost cu două autobuse sub conducerea profesorului de geografie, tovarășul Octavian Burlacu.

Le-am întrebat pe fetele din orchestră ce cîntece au în noul lor repertoriu?

— Cele mai frumoase! au răspuns ele vesele. Știți, ne-au scris... surorile noastre mai mari, studentele: vin zilele acestea acasă. Din practica de vară vin, și vrem să le primim cum se cuvine. Cu cîntecele cele mai frumoase!

AL. DINU IFRIM

2. Două imagini din munca harnicilor muncitori de la combinatul de cauciuc „Jilava".

MODELATORII CAUCIUCULUI

Teodora Balaș, o fată extrem de modestă, dar neîntrecută în tainele modelării cauciucului, m-a invitat mai întîi să vizitez așa-numita „cameră de dozaj".

— O să începem cu... începutul, mi-a spus ea zîmbind. Uite, de aci pornește cauciucul în lunga sa călătorie pînă devine șoșoni eleganți sau durabile benzi transportoare, cu ajutorul cărora minerii trimit la lumina zilei bogăția cărbunelui strălucitor.

De cum pășești pragul camerei de dozaj, privirea îți este atrasă de niște baloturi paralelipipedice, de culoarea chihlimbarului. Acesta nu e altceva decît cauciucul natural. Alături de baloturile roșietice ai să vezi și nenumărate baloturi albe, pufoase — crepul, care intră în procesul de producție, împreună cu cauciucul natural și multe alte substanțe chimice, de toate culorile, printre care negrul de fum și nelipsita pucioasă galben-verzuie. Amestecat cu asemenea substanțe, cauciucul devine ca o pastă de plastilină, numai bun să-l „mestece" fălcile puternice ale malaxoarelor, iar meșteri pricepuți ca Ion Stănică, Ion Enache și ceilalți din brigada lui Ilie Sandu, să-l modeleze cu ajutorul calandrelor uriașe, în nesfîrșite covoare de cauciuc.

— Numai în luna august, brigada noastră a dat peste plan aproape 2.000 kg cauciuc, a spus cu mîndrie un tînăr cu ochi ca de viezure.

— Dar nici fetele nu s-au lăsat mai prejos, a intervenit tînăra Teodora Balaș. Să mergem la ele, la secția de încălțăminte, condusă de comunista Maria Buturugă. Aveți ce vedea acolo.

Cu mîini agere, tinerele împreunau părțile componente ale galoșilor și sandalelor, iar benzile rulante le transportau cu repeziciune la autoclave. Aci, cu ajutorul aburilor fierbinți, la o presiune foarte puternică, se face vulcanizarea, proces prin care cauciucul trece din stare plastică în stare elastică, totodată căpătînd și durabilitatea necesară.

Dar poate că vă întrebați dacă într-adevăr au cu ce se mîndri și utemistele din secția încălțăminte, utemistele din brigăzile de tineret conduse de Virginia Coman sau Niculina Nicolae? Fără îndoială că da. E de-ajuns să amintim că în luna august, din secția lor au ieșit peste 10.000 perechi încălțăminte. Acestea peste cifra planificată.

Dar cîte alte produse nu se fabrică la Combinatul de cauciuc Jilava, grandioasa construcție înălțată în anii regimului nostru democrat popular? Incălțăminte de protecție pentru mineri, curele trapezoidale și de transmisie pentru tractoare și combine, pentru batoze și mașini auto, și multe alte materiale necesare industriei metalurgice și de mașini, necesare economiei noastre socialiste.

D. ALEXANDRU

Ioana Crețescu merge la școală...

Pe o masă simplă, trei telefoane. Lingă ele, veghind cu atenție un tînăr utemist: dispecerul Aurel Pătrulescu. Deodată, în carcasa neagră a unuia din telefoane, un zuruit prelung, insistent.

— ... Da, aici Aviasan... Da, da, trimitem imediat, răspunde dispecerul.

Cîteva clipe mai tîrziu, de pe aerodromul acoperit cu gazon verde, decolează un avion alb, strălucitor. De la bordul lui, aviatoarea Victoria Schrotth avea să parașuteze în mai puțin de două ore medicamentele cerute în celălalt capăt al țării, la Deva.

L-am rugat pe tînărul Aurel Pătrulescu să-mi facă cunoștință cu cel mai bun pilot al stației centrale. E vorba de pilotul-șef, comunistul Eugen Sirbu. Era plecat în misiune, să ducă niște medicamente la Alexandria, Roșiorii de Vede și Poenari Ulmi.

— Așteptați, că trebuie să aterizeze din clipă în clipă, mi-a spus dispecerul. Dar pînă să stați de vorbă cu el, vă pot spune și eu cîte ceva din munca sa. Și, prin cuvintele dispecerului, am făcut cunoștință cu o fetiță inimoasă, pe nume, Ioana Crețescu, din comuna Gurbănești, raionul Lehliu.

...Tocmai se pornise o ploaie cețoasă cînd, la telefonul stației centrale, se anunță un caz grav: o fetiță (ea, Ioana Crețescu) se înțepase într-un cui ruginit. Neglijentă, a continuat să se joace în colbul drumului. Piciorul rănit începu să i se inflameze cu repeziciune. Diagnosticul? Tetanus!

Pilotul șef Eugen Sirbu n-a stat o clipă pe gînduri. A urcat în carlinga avionului și, înfruntînd săgețile ploii, a adus-o pe Ioana de urgență la spital, la București, salvîndu-i viața.

De curînd, neîntrecutul pilot, care în timpul celor 28 de ani de activitate aviatică a stat în aer nu mai puțin de 4.000 de ore, a primit o scrisoare. Ioana îl anunță că e sănătoasă și abia așteaptă să înceapă cursurile, să meargă la școală...

— Nu mi-am făcut decît datoria, mi-a spus cu modestie pilotul șef, cînd i-am amintit despre acest fapt. Tocmai acesta e rolul Aviason-ului, să vegheze la sănătatea oamenilor muncii și a copiilor, schimbul nostru de mîine.

AL. PROFIRIU

SPRE INALȚIMI

E minunat să fii aviator, să zbori deasupra cîmpiilor și munților patriei dragi, să conduci avionul spre înălțimile cerului. Cînd ești de-abia pionier însă, te mulțumești fie și numai cu conducerea unui... aeromodel!

MILIONARI

„Păstorul electric", — așa este denumit noul procedeu aplicat de colectiviștii din comuna Semlac — nu mai constituie azi un „secret" pentru nimeni din regiunea Timișoara. Parcela pe care pasc vitele este înconjurată cu un fir metalic prin care trece un curent de 6 V, de la un acumulator. In momentul în care o vită atinge firul, se curentează ușor și se retrage.

Ingenios, nu-i așa?

Inginerul agronom Nicolae Ciurea, vicepreședinte al gospodăriei, zîmbește puțin stingherit.

— E destul de simplu. Am aplicat acest procedeu în urma schimbului de experiență cu alte gospodării colective din regiune.

G.A.C. din Semlac e multimilionară. In curte stau aliniate 5 camioane, 1 autoturism și 7 tractoare. Dincolo de drum se înalță un complex de ateliere ce deservesc pe colectiviști: tîmplăria, rotăria, fierăria, atelierul de mecanică, curelărie. Iar în partea cealaltă a satului un grup de clădiri albe, în lumina puternică a soarelui, ne atrage privirile.

— Am construit anul acesta un grajd modern pentru 100 de vaci — ne explică tovarășul Lazăr Pescaru, președintele gospodăriei colective. Iar dincolo avem o magazie nouă, încăpătoare, pentru 50 vagoane de cereale. De la inginerul agronom Nicolae Ciurea am aflat că pionierii participă la numeroase acțiuni în cadrul gospodăriei. Astfel, ei au ajutat colectiviștilor în acțiunile de combatere a gîndacilor de Colorado, la prășitul grădinii de legume, unde le-a fost repartizat un sector de 2 ha, la strînsul spicelor. In primăvară a fost creată o pepinieră de salcîmi pe o parcelă de 1 ha din cele 12 kg de sămînță adunată de pionieri. Și, ca în toate acțiunile pionierești, s-au evidențiat și aici: Maria Bozianu, Elena Băbău și Vasile Guleș.

— Dar planuri de viitor?

— Sînt multe. 18 ha de teren neproductiv pe care au fost plantați 5.600 pomi fructiferi, vor da în curînd rod bogat. Va fi extinsă și grădina de legume, iar pe cele 15 ha de teren de pe malul Mureșului va fi plantată viță de vie. Un teren inundabil se va transforma în pășune rațională, iar anul acesta se vor construi o îngrășătorie pentru 500 de porci și un mare coteț pentru găini.

1950—1960... Zece ani parcurși pe drumul belșugului. S-au schimbat și oamenii și locurile. Semlacul a devenit un adevărat sat colectivist pornit cu hotărîre și elan pe drumul construirii socialismului.

P. SEVERIN

Drumul Cubei

Zilele trecute, guvernul revoluționar cuban a hotărît ca un nou lot de întreprinderi ale imperialiștilor americani să treacă în proprietatea poporului Cubei. In felul acesta, alte cîteva uriașe uzine și fabrici, construite cu banii cîștigați din exploatarea oamenilor muncii din Cuba, au intrat în proprietatea adevăratului stăpîn: poporul.

Acest act al guvernului cuban, ca și multe altele asemănătoare — despre care s-a mai scris în gazeta noastră — îi umple de furie pe monopoliștii americani. Ahtiați după cîștiguri ușoare, stoarse fără milă din truda popoarelor pe care le exploatează, imperialiștii americani privesc cu ură orice popor care se smulge din ghearele lor și pășește hotărît pe calea libertății, a independenței naționale.

Ori, de cînd poporul cuban a pornit pe acest drum, imperialiștii americani i-au pus în cale fel de fel de piedici, de la bombardarea țării din avioane „necunoscute" — în realitate avioane americane — și pînă la refuzul de a mai cumpăra zahăr cuban.

Faptul că guvernul revoluționar al Cubei a ripostat cu hotărîre la toate aceste amestecuri ale imperialiștilor americani în treburile interne ale Cubei, i-a făcut pe guvernanții de la Washington să pună la cale o nouă manevră pentru a determina mai multe state din America Latină să întreprindă o agresiune împotriva Cubei. Pentru aceasta, imperialiștii americani cu sprijinul cîtorva guverne ale unor țări sud americane a convocat la San Jose (Costa Rica) „Conferința Statelor Americane". La această conferință, șeful Departamentului de Stat al S.U.A. — Ch. Herter a prezentat un proiect de rezoluție prin care conferința O.S.A. să condamne U.R.S.S. și R. P. Chineză pentru ajutorul pe care l-au dat Cubei în ciuda unor puternice presiuni exercitate de S.U.A. însă, Conferința a întîmpinat cu răceală acest „proiect" imperialist al S.U.A.

Participanții la Conferință în majoritatea lor, au înțeles ce se ascunde în spatele acestui proiect american. In ceea ce privește Cuba, reprezentantul cuban a propus un proiect de rezoluție care cere S.U.A. să renunțe la politica de amestec în treburile interne ale altor state, la politica de provocări și agresiune.

Și de astă-dată, încercările S.U.A. de a știrbi suveranitatea țărilor Americii Latine întîmpină o ripostă tot mai fermă.

Cît privește Cuba, ea nu poate fi deviată de pe drumul ales, drumul libertății și al independenței. Acest drum a fost ales de popor, și el nu poate fi schimbat, oricît s-ar strădui imperialiștii americani și lacheii lor.

De la prietenii tăi de peste hotare

Parcul din orașul bulgar Iambol găzduiește tabăra pionierilor din localitate. Corturile au fost așezate chiar lîngă trunchiurile castanilor bătrîni, la umbra frunzișului, pe sub care urcă în fiecare dimineață, solemn, sunetele de argint ale trompetelor strălucitoare. Cît e ziua de mare, nu mai contenesc cîntecele și jocurile pionierești, întrecerile sportive. Deunăzi, pionierilor din tabără li s-a oferit însă o surpriză cu totul deosebită. Deodată, prinsă între doi copaci, a apărut... o cortină de teatru.

— Reprezentație de păpuși !...

Vestea s-a dus ca fulgerul. Pionierii s-au adunat într-o clipă pe iarba verde. Cînd cortina s-a dat la o parte, au început să aplaude puternic. Artiștii le erau cunoscuți. Erau tot pionieri: păpușarii de la Casa pionierilor din Iambol.

Copiii au avut de ce să aplaude: a fost o reprezentație minunată!

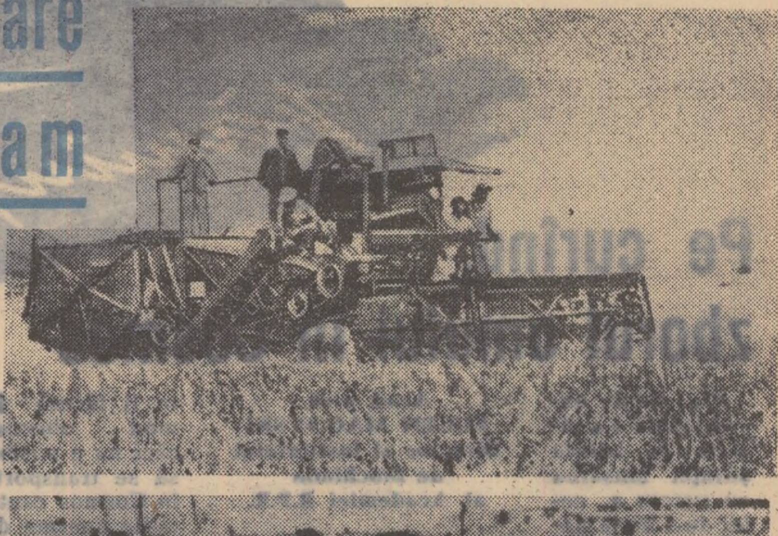
Cît de frumos știe să povestească tovarășa educatoare! (Aspect de la grădinița nr. 102 din Sofia).

A XV-a aniversare a R. D. Vietnam

La 2 septembrie, poporul vietnamez sărbătorește cea de-a XV-a aniversare a proclamării Republicii Democrate Vietnam. Statul vietnamez independent și popular a apărut ca urmare a răscoalei populației împotriva ocupanților japonezi și autorităților guvernului de la Vichy. Aceste evenimente memorabile au intrat în istoria poporului vietnamez sub denumirea de „revoluția din august". Dar, îndată după acest act istoric, poporul vietnamez a fost nevoit să înceapă puternica luptă de eliberare pentru a respinge noua agresiune dezlănțuită de cercurile colonialiste din Franța. După terminarea victorioasă în 1954 a rezistenței și restabilirea păcii pe meleagurile vietnameze, în partea de nord a țării, în R.D. Vietnam, poporul a pășit pe calea construcției socialiste. Sub conducerea încercată a partidului celor ce muncesc, în frunte cu președintele Ho Și Min, au fost construite în acești ani aproape 100 noi întreprinderi și obiective industriale, printre care marea uzină mecanică de lîngă Hanoi dotată cu utilaj modern și noul combinat metalurgic cu o capacitate anuală de 100.000 tone oțel. Agricultura, orientată și ea pe făgașul socialismului, cunoaște de asemenea o mare dezvoltare. Așa, de pildă, producția de orez a anului trecut a ajuns la aproape 6.000.000 tone. In valea Fluviului Roșu și pe cursul altor ape au loc importante lucrări de irigare. Succese deosebite s-au obținut și în domeniul învățămîntului și culturii. Numărul elevilor s-a ridicat în anul școlar 1958—1959 la 1.171.169 față de 417.361 cîți erau în 1939—1940, pe timpul dominației colonialiste.

Pe cît de înfloritoare este dezvoltarea economiei și culturii în R.D. Vietnam, pe atît de grea este viața populației din Vietnamul de sud. Violînd prevederile acordurilor de la Geneva, imperialiștii americani și-au intensificat aci amestecul cu scopul de a ține mereu dezmembrat Vietnamul și de a transforma sudul țării într-o bază militară. Datorită acestui fapt, în Vietnamul de sud domnește foametea și șomajul. Autoritățile lui Ngo Dinh Diem săvîrșesc incursiuni bestiale împotriva populației pașnice, sub eticheta campaniei „pentru nimicirea comuniștilor vietnamezi". După cum a anunțat recent postul de radio Saigon, în prima jumătate a lunii august, soldații lui Ngo Dinh Diem au ucis 93 de persoane, au arestat 45 și au rănit grav numeroase alte persoane în timpul incursiunilor din provinciile sud-vietnameze. Populația sud-vietnameză însă se împotrivește tot mai mult exploatării și dominației imperialiste.

Cu prilejul marii sărbători naționale a poporului frate vietnamez, poporul romîn îi urează din adîncul inimii să obțină succese tot mai mari în măreața operă de construire a socialismului în patria sa, în lupta sa pentru realizarea cît mai grabnică a unității naționale a Vietnamului, spre binele păcii în Asia și în lumea întreagă.

1. Pe ogoarele îmbelșugate ale unei ferme de stat din regiunea Hanoi.
2. Pionierii participînd la construcția uzinei de obiecte plastice.

DE LA POL

PHENIAN

La ambasada sovietică din Phenian sosesc în aceste zile numeroase telegrame și scrisori prin care, în legătură cu apropiata vizită a lui N. S. Hrușciov în R.P.D. Coreeană, colectivele întreprinderilor industriale își exprimă sentimentele de prietenie față de poporul sovietic frate. „Întregul nostru colectiv — se spune în telegrama muncitorilor de la uzina de tractoare din Kian — a întîmpinat cu o bucurie nemărginită știrea sosirii în țara noastră, într-o vizită de prietenie, a președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov".

Apropiata vizită a lui N. S. Hrușciov în Coreea populară a trezit pretutindeni, în rîndurile oamenilor muncii, un nou avînt în muncă.

R. D. VIETNAM

În R. D. Vietnam au fost refăcuți peste 600 km linii de cale ferată, distruse în timpul războiului. În cinstea celei de-a XV-a aniversări a proclamării R. D. Vietnam, va fi terminată o nouă linie de cale ferată, lungă de 56 km, care leagă Dong-An de viitorul centru siderurgic Thai-Nguen. În ultimii cinci ani, au fost reconstruite sau modernizate peste 2.600 km de șosele și poduri avariate grav în timpul războiului. De asemenea, principalele porturi au fost lărgite.

ANGLIA

Greva marinarilor, care cer sporirea salariilor și reducerea săptămînii de lucru, continuă. Pentru a înfrînge spiritul de luptă al greviștilor, federația armatorilor a trecut de la amenințări la represiuni directe. În pofida represiunilor, marinarii din Liverpool, Newport și din alte porturi, au hotărît să continue greva.

LA POL

Powers și stăpînii lui

Zadarnic își astupă urechile conducătorii Statelor Unite ale Americii... Clocotul mîniei popoarelor, indignarea oamenilor simpli, cinstiți și iubitori de pace de pretutindeni se înalță ca un val uriaș împotriva uneltirilor și provocărilor grosolane care primejduiesc pacea lumii. Acțiunile acestea agresive, puse la cale de guvernanții S.U.A. împotriva țărilor socialiste, împotriva viitorului pașnic al omenirii, sînt urzite în fel și chip. Toate sînt însă îmbrăcate cu fățărnicie în fraze pompoase, despre „apărare", iar organizatorii lor se prefac a fi cei mai nevinovați mielușei. Numai că militariștii și stăpînii trusturilor de peste ocean și-au cam greșit socotelile. De fiecare dată masca le este smulsă și ei apar în adevărata lor înfățișare, de provocatori și dușmani înrăiți ai păcii.

Cu puține zile în urmă, oamenii cinstiți de pretutindeni au urmărit cu viu interes procesul de la Moscova al aviatorului spion american Francis Powers și au primit cu satisfacție sentința dreaptă pronunțată împotriva acestuia de Tribunalul Suprem al U.R.S.S.

Acțiunea criminală săvîrșită de Powers, din ordinul stăpînilor săi, este azi cunoscută în întreaga lume. In ziua de 1 mai, anul acesta, avionul U-2 pilotat de Powers a încălcat spațiul aerian al Uniunii Sovietice, cu scopul dovedit de a culege informații cu caracter de spionaj. Dar forțele armate ale Uniunii Sovietice veghează clipă de clipă, cu strășnicie, împotriva încercărilor dușmănoase ale oricărui agresor. Avionul a fost doborît. Din aparatele și obiectele găsite la bord și asupra lui Powers, caracterul mîrșav al misiunii acestuia a fost stabilit fără putință de tăgadă. Soarta jalnică a mercenarului lor, i-a silit pe guvernanții din S.U.A., cuprinși de panică, să recunoască în cele din urmă că ei l-au trimis.

În zadar au încercat stăpînii lui Powers să-l amăgească pe acesta asigurîndu-l că la înălțimea la care zboară nu poate fi atins de nici o armă. Înalta tehnică militară sovietică a acționat fără greș, doborînd avionul din prima lovitură. Pilotul spion a fost dus apoi în fața judecății. După cum a arătat însă la proces procurorul general al U.R.S.S., „Powers nu este un simplu spion, ci un criminal instruit special și în modul cel mai amănunțit", iar fapta sa a constituit o primejdie pentru milioane de oameni, punînd în pericol pacea generală. Dovezile faptei criminale a lui Powers sînt zdrobitoare. Avionul său, înzestrat cu o întreagă aparatură de spionaj, nu purta nici un semn distinctiv și trebuia să fie distrus în caz de aterizare forțată. Prevăzători, patronii lui Powers îi „dăruiseră" acestuia un ac otrăvit cu care să se sinucidă dacă este prins. Spre dezamăgirea lor însă, Powers nu s-a omorît. In fața tribunalului sovietic el și-a recunoscut vinovăția. La 19 august, spionul american a fost condamnat la 10 ani privațiune de libertate, cu ispășirea primilor trei ani în închisoare. Pînă și unii oameni de lege și politicieni din S.U.A. au fost siliți să recunoască blîndețea sentinței pe care justiția sovietică a dat-o împotriva lui Powers, ținînd seamă de faptul că acesta și-a recunoscut fapta și că el nu este decît o unealtă, un om educat în spiritul lăcomiei de bani și buimăcit de propaganda mincinoasă a cercurilor militariste americane.

Spionul Powers n-a stat însă singur pe banca acuzaților, ci cu el au fost judecați și stăpînii lui din umbră (cercurile imperialiste agresive din S.U.A.). Și nu fără tîlc au organizat ei acest zbor chiar în ajunul conferinței ce trebuia să aibă loc la Paris, între conducătorii U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței. Ei au urmărit să zădărnicească această conferință, fiindcă urăsc pacea și înțelegerea. Ei vor să stoarcă profituri cît mai mari de pe urma înarmării, fără să țină seama de năzuințele pașnice ale popoarelor.

Ei uită însă că în calea planurilor lor negre stau ca un zid de neînfrînt Uniunea Sovietică, celelalte țări socialiste, întreaga omenire doritoare de pace.

Urzelile lor au fost încă odată demascate, iar sentința dată împotriva spionului Powers afirmă încă odată, și mai puternic, o sentință pe care au dat-o, încă de mult popoarele lumii: condamnarea politicii războinice, agresive, a oricăror încercări de a tulbura pacea.

VASILE MANUCEANU

Readucerea pe Pămînt a navei cosmice cu ființe vii

O EPOCALĂ REALIZARE A ȘTIINȚEI SOVIETICE

Pe curînd, zborul omului în Cosmos

Acad. prof. EUGEN MACOVSKI
Director al Institutului de Biochimie al Academiei R.P.R.

Cu totul excepțională s-a înscris în istoria științei lansarea cu succes a celei de-a doua nave cosmice sovietice. Aceasta fiindcă s-a dovedit posibilitatea întoarcerii pe Pămînt a navei cosmice cu asigurarea deplinei securități a ființelor vii care au efectuat acest zbor.

Trăim astăzi momentele pătrunderii tot mai adînc în cunoașterea Cosmosului, proces de-o uriașă însemnătate istorică și științifică. Era cosmică începută de primii sputnici sovietici, a deschis vaste domenii de cercetare științifică cu totul noi. Cercetarea directă a condițiilor de viață în Cosmos creează o nouă știință : biologia cosmică care cuprinde și o nouă ramură a medicinii : medicina cosmică. De aceea cea de-a doua navă cosmică avînd la bord ființe vii cărora le-a fost urmărită, prin televiziune, comportarea din timpul zborului și apoi readuse pe Pămînt reprezintă un prețios laborator de cercetare în vederea zborului cosmic al omului.

Este cunoscut faptul că pe bordul navelor cosmice condițiile de viață nu mai sînt aceleași ca pe Pămînt. In special nu se manifestă forța de gravitație. Alimentația nu poate fi făcută în mod obișnuit căci nu e posibil să se transporte în Cosmos cantitățile enorme de provizii luate de pe Pămînt.

De aceea în viitorul zbor al omului vor fi aplicate soluții noi și extrem de interesante. Așa, de pildă, s-a constatat că alga „chlorella" care a călătorit pe bordul navei-satelit sovietic va asigura respirația viitorilor cosmonauți întrucît poate degaja cantitatea de oxigen necesară. De asemenea tot algele înmulțindu-se rapid vor forma, sub acțiunea luminii solare o hrană bogată în grăsimi, proteine, vitamine. Acesta este numai unul din prețioasele rezultate pe care le-a adus din zborul său nava-cosmică sovietică. Cercetările asupra importantelor date obținute continuă. Ele îmbogățesc tezaurul științei cu neprețuite date fără asemănare în istorie.

Alături de savanții din întreaga lume îmi exprim profunda admirație pentru oamenii de știință, inginerii și tehnicienii sovietici care au dovedit încă o dată prin această epocală realizare, înaltele culmi la care se află știința și tehnica în țara comunismului, geniul creator al marelui popor sovietic.

Strelka și Belka primii cosmonauți intorși pe Pămînt.

Corabia cosmică s-a reîntors pe Pămînt!

I. SUȘKOV
candidat în Științe Tehnice

Peste 700.000 km au zburat prin Cosmos „cercetătorii" patrupezi Belka și Strelka. La cea de-a 18-a rotație a navei cosmice în jurul Pămîntului s-a dat de pe Pămînt, comanda de coborîre. Uriașa corabie cosmică, în greutate de 4.600 kg a fost dirijată în așa fel, încît instalația ei de frînare a asigurat micșorarea vitezei și schimbarea orbitei zborului ei. Apoi a început coborîrea navei și pătrunderea ei în păturile dense ale atmosferei.

Se știe că primii sateliți artificiali ai Pămîntului au ars ca niște meteoriți atunci cînd au intrat în atmosfera Pămîntului. Corabia cosmică, avînd o „cuirasă" specială de protecție împotriva temperaturilor înalte, a trecut cu succes prin atmosfera Pămîntului.

Astfel, oamenii de știință sovietici au rezolvat una din cele mai grele probleme ale astronauticei : întoarcerea navei pe Pămînt.

Constructorii sovietici, nu numai că au creat un sistem telemetric sigur (măsurare la distanță) care transmite toate informațiile culese în Cosmos. Ei au mai realizat și un sistem de transmitere a comenzilor către nava cosmică. Comanda prin radio a diferitelor mecanisme poartă de-obicei denumirea de telecomandă. Comanda transmisă prin radio se compune dintr-o serie de impulsuri. Fiecărei comenzi îi corespunde cîte o combinație proprie de impulsuri. Fiecare din aceste combinații se deosebește de celelalte prin numărul și durata impulsurilor, durata intervalelor între ele, sau prin alte caractere proprii. Nava cosmică este prevăzută cu un descifrator. Acesta este o instalație electronică, ce „dezleagă" comanda după felul combinației de impulsuri primite (recepționate) și stabilește contactul electric cu releul respectiv, care la rîndul lui trimite semnalul de executare a comenzii date.

Preciziunea cu care a aterizat cea de-a doua navă cosmică sovietică numai la 10 kilometri de punctul prevăzut pe globul pămîntesc, dovedește funcționarea fără greș a sistemului de telecomandă, realizat de oamenii de știință sovietici.

Este un nou și uriaș succes al automaticei cosmice sovietice!

(După articolul „Voci de pe traseul interastral" apărut în „Comsomolskaia pravda" din 23 august 1960).

Jurnal de bord

19 august 1960. Pentru prima oară în istoria omenirii o navă cosmică la bordul căreia se află „pasageri" își ia zborul spre stele, cu itinerariul dinainte stabilit : Pămînt — Cosmos — Pămînt. Este un eveniment epocal asupra căruia se îndreaptă privirile întregii lumi. Dintr-o asemenea călătorie istorică se impune un jurnal de bord. Dar cine-l va scrie căci „pasagerii" nu sînt oameni : Tot un jurnal de bord scris de aici, de pe Pămînt, va consemna amănuntele călătoriei din spațiul sideral. Cum e posibil acest lucru ? Datorită ingeniozității omului nava este prevăzută cu instalații speciale de radio-televiziune. Așadar încep însemnările...

Echipajul e gata. La bord se află ființe vii, animale și plante. Cei doi cîini „Strelka" și „Belka" poartă costume speciale de călătorie. Nava cosmică sovietică avînd greutatea impresionantă a unui autobus pentru 50 de persoane începe să-și primească pasagerii. „Strelka" și „Belka" își ocupă locurile în cabine diferite cu pereți străvezii. Printre călătorii cosmici se mai află șoareci albi și negri de laborator și un șobolan alb. Musculițele ocupă 15 eprubete pe bordul navei satelit — sînt oarecum, „preferatele" biologilor care cercetează problema eredității. Toate pregătirile pentru lansare sînt minuțios făcute. Așadar, la drum soli ai Pămîntului ! Voi veți aduce din Cosmos vești pe care locuitorii Pămîntului le așteaptă de milenii. Drum bun !

Cum e printre stele ? Destul de bine pare să spună „Strelka" și „Belka". În momentul lansării erau ceva mai neliniștiți. Dar gata, nava s-a plasat pe orbită. Amîndoi au redevenit calmi. Stau destul de comod pe labele de dinapoi, în picioare sau culcați.

Tot timpul se pot vedea unul pe celălalt prin peretele despărțitor. Par că așteaptă ceva plăcut. Intr-adevăr, la un moment dat se declanșează un dispozitiv. Masa e servită. Automat, în fața fiecăruia dintre ei se întinde primul dejun cosmic, bogat în substanțe nutritive și apă. Asigurarea tuturor condițiilor într-un zbor cosmic și hrana servită automat de 2 ori pe zi asigură în permanență o stare bună a cosmonauților.

Din nou pe Pămînt. Victorie. Nava cosmică a aterizat cu succes și o dată cu ea primii cosmonauți reveniți pe Pămînt.

După o călătorie de 700.000 km din trapa deschisă au sărit afară „Belka" și „Strelka". Starea lor este excelentă. Cîinii latră veseli și se gudură recunoscîndu-și prietenii-cercetători cu care au lucrat permanent un an în vederea zborului cosmic. La cîteva ore după aterizare mănîncă cu poftă preferînd salamurile, dulciurile și anume halvaua „Laika" (halvaua este numită astfel în amintirea cățelușei Laika — primul călător cosmic). Călătorii patrupezi au zburat apoi spre Moscova. Aici li s-a făcut baie iar datele obținute la o serioasă vizită medicală care a urmat dovedesc că starea cîinilor e normală. Se simt bine și celelalte ființe care au luat parte la zborul cosmic. Șoarecii rod cu plăcere pesmeții „Sport", muștele zboară în baloanele de sticlă, în care au călătorit. Una din plantele aflate la bordul navei cosmice — Tradescantia — continuă să înflorească.

Primul zbor — Pămînt-Cosmos-Pămînt — a fost încununat de un strălucit succes.

Admirația întregii omeniri

Marele savant geograf Antonio Nunez Jimenez, directorul Institutului național pentru reforma agrară din Cuba, doctor honoris causa al Facultății de Științe Geografice de la Universitatea de Stat din Moscova, a declarat corespondentului agenției TASS :

„Plasarea pe orbită a satelitului artificial al Pămîntului, cu o greutate de cinci tone, pe bordul căruia au călătorit doi cîini, cîțiva șoareci și alte forme ale vieții și înapoierea lor împreună cu nava cosmică pe teritoriul patriei lui Lenin, reprezintă pentru omenire un nou succes grandios în domeniul cuceririi spațiului cosmic.

„RUSIA PE PRIMUL LOC"

Ziarul „New York Times" publică un articol intitulat „RUSIA — PE PRIMUL LOC".

„Lansarea celei de-a doua nave cosmice-satelit sovietice, se spune în articol, a demonstrat că Uniunea Sovietică creează sateliți mai mari și mai grei pe care îi plasează pe orbită cu ajutorul unor rachete mai puternice decît rachetele de care dispun S.U.A."... Recenta realizare a rușilor dovedește în mod clar că din punct de vedere al proporțiilor navei lor și al tehnicii readucerii acestei nave pe Pămînt, rușii sînt înaintea Statelor Unite. Realizările sovietice, scrie în continuare ziarul, arată de asemenea, cît se poate de clar că Uniunea Sovietică dispune acum de posibilitățile necesare pentru zborul omului în Cosmos.

RUȘII SÎNT ÎN PRAGUL TRIMITERII UNUI OM ÎN COSMOS

Bernard Lovell, directorul observatorului Astronomic „Jodrell Bank" și unul din cei mai cunoscuți specialiști britanici în domeniul navigației cosmice, **a subliniat că înapoierea navei cosmice sovietice constituie „O realizare magnifică". Această realizare — a spus profesorul Lovell — arată că rușii sînt în pragul trimiterii unui om în spațiul cosmic".**

Savantul britanic, care a calificat progresele științifice concretizate prin zborul și înapoierea pe Pămînt a navei cosmice sovietice drept „o realizare fenomenală a tehnologiei secolului al 20-lea" și-a exprimat convingerea că Uniunea Sovietică poate trimite un om în spațiu „oricînd, poate într-un răstimp de două luni".

(după ziarul „Sovetskaia Rossia")

Prietenul ordinei

Acasă sînt trei frați: Costel, Mircea și Nicușor. Acum, în vacanță, ei au devenit ajutoarele mamei. De cum se scoală de dimineață, Costel, cel mai mare, ia conducerea treburilor gospodărești.

– Astăzi eu mă duc la piață, tu Mircea faci patul și tu Nicușor mături.

Cînd toate sînt așezate în ordine și camera strălucește de curățenie, Costel se duce la tabără. Împreună cu ceilalți pionieri fac excursii, vizionează filme, citesc gazete, cărți. Anul acesta tabăra lor a fost instalată în altă parte, la Școala medie nr. 1. Acolo își desfășoară întreaga activitate.

Într-o seară a trecut pe lîngă școala lor. Ce liniște era... Florile din grădiniță își plecaseră capul supărate. Ne duc dorul, își spuse Costel și fără să mai stea pe gînduri a intrat, a luat stropitoarea și le-a udat. A doua seară a făcut acelaș lucru, a treia la fel. Cîteodată Costel venea împreună cu Mircea și Nicușor. O adevărată brigadă. Rondurile de flori și iarba din fața școlii erau acum vesele, le veniseră prietenii. Aplecat deasupra lor, Costel le rupea frunzele uscate cînd, deodată, auzi o voce.

– Ce faci aici? Omul te caută pe acasă și tu...

Dar cuvintele îi rămaseră pe buze, ceea ce făcea Costel era o treaba serioasă, importantă.

– Și zi aici vii mereu? De ce nu mi-ai spus nimic, am fi venit tot detașamentul.

– Parcă ce nevoie era... Într-o jumătate de oră termin totul.

A doua zi în tabără Costel Constantin a fost evidențiat pentru inițiativa lui lăudabilă. De atunci la școală au venit cu toții. O grupă a udat florile, alta a ajutat tovarășei bibliotecare la aranjat cărțile, alta a făcut ordine în atelier. Printre cei mai harnici a fost bineînțeles și Costel. Să fii bun gospodar, să păstrezi curată cartea, banca, să ajuți acolo unde e nevoie, iată ce a învățat nou în această vacanță, Costel Constantin din clasa a IV-a de la Școala de 7 ani nr. 165 din București.

CRISTINA ANDREI

Am recoltat

Pe lotul școlar a început recoltarea. Pionierii care au lucrat la întreținerea culturilor sînt mîndri de rezultatele obținute. Nu e puțin lucru să culegi 510 kg ceapă, 340 kg usturoi, 124 kg fasole, 80 kg mazăre, 80 kg arpagic și multe altele. Și aceasta nu e totul. Metodele folosite, lucrările noi învățate pe lotul școlar sînt de fapt adevăratele rezultate. Și acestea se vor vedea an de an pe lotul școlar, iar cînd vor fi mari, pe ogoarele colectivei.

Prof. IONEL T. TRIFU
com. Smîrdioasa
raionul Zimnicea
regiunea București

La revedere, vacanță!

De la munte sau de la mare, corturile pionierești au început să fie împăturite. Insectarele și ierbarele rînduite frumos își așteaptă călătoria spre școli. Jurnalele de vacanță, sînt din ce în ce mai des răsfoite. Întîmplările petrecute în tabere sau în excursii sînt reînviate de proprii lor eroi.

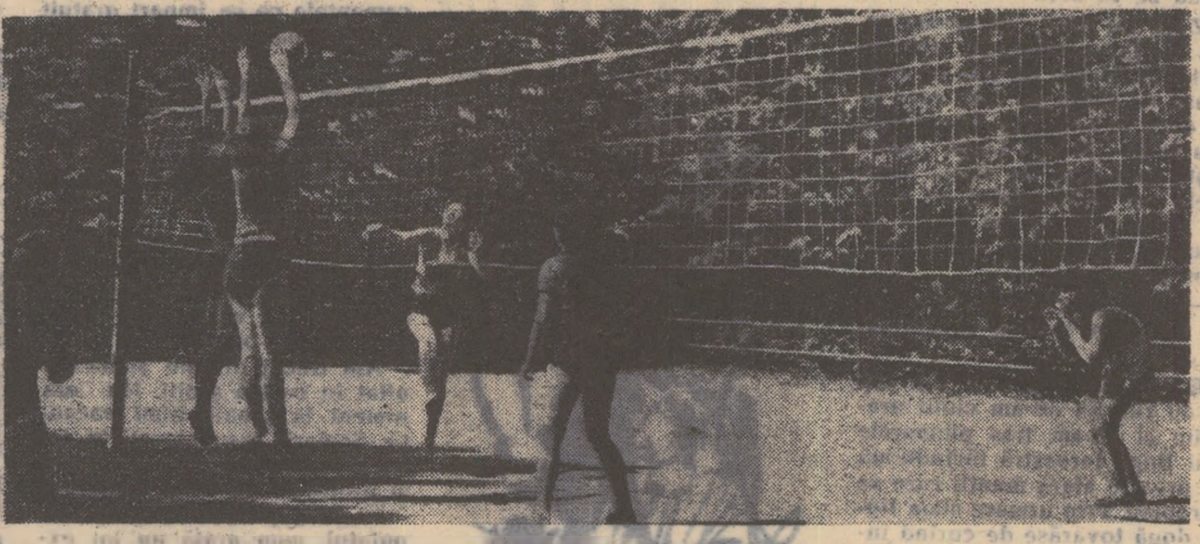
E plăcut să-ți depeni amintirile frumoase, mai ales atunci cînd le desprinzi cronologic cu fidelitatea paginilor de jurnal. Acest lucru se face deobicei individual, dar e minunat cînd clipe de neuitat, sînt evocate colectiv. Un asemenea prilej a oferit de curînd pionierilor din București Palatul pionierilor, organizînd o întîlnire cu tema „Ce frumos ne-am petrecut vacanța". Duminică, 28 august, în parcul palatului, întreaga zi, dar mai ales seara, în jurul focului de tabără, s-au perindat rînd pe rînd amintirile în interpretarea micilor dar talentaților artiști recrutați din rîndurile purtătorilor cravatei roșii. Un jurnal de tabără de dimensiuni respectabile deschis în fața focului de tabără, dezvăluia însemnările minunatelor excursii din Delta Dunării, de la Bicaz, din munții Retezatului, de la Reșița sau alte locuri din geografia țării noastre, proaspăt învățată de pionieri în excursie. Pe scenă, pionierii completau în cîntec și poezie ceea ce jurnalul de vacanță consemnase cu caligrafia îngrijită și pe alocuri îmbogățită cu desene și fotografii. Corul Palatului pionierilor și-a executat partea lui din program cu entuziasmul celor ce știu că vor pleca în curînd într-un turneu prin țară.

Ansamblul de acordeoane s-a prezentat cu un repertoriu bine îngrijit și completat în tabără iar artiștii orchestrei de mandoline, mari cît mandolinele lor, au fost la înălțimea cuvenită.

Pionierii din ansamblul de dansuri populare au dansat în costume pitorești ca niște adevărați copii din țara Oașului.

Vîlvătaia focului de tabără, ca un uriaș copac de flacără, scria cu lumină o nouă amintire în jurnalul de vacanță. Încep preocupările pentru începerea noului an de învățămînt. Se închid jurnalele de vacanță și în locul lor se deschid manualele, caietele de notițe și maculatoarele. Pionierii și școlarii se pregătesc să spună: **La revedere, vacanță!**

M. LASTUN

Cu ocazia închiderii activității din vacanță, la Palatul pionierilor din București, au fost organizate diferite manifestări culturale și sportive. În clișeu: un meci de volei, viu disputat.

A XVII-a EDIȚIE A JOCURILOR OLIMPICE

Jurnal olimpic

25 august: La cîteva ore după festivitatea de deschidere a celei de a XVII-a ediții a Jocurilor Olimpice, la tribunele piscinei „Stadio del Nuoto" nu se mai găsea nici un loc liber. Se disputa primul meci de polo: Italia—R.P.R. După o luptă pasionantă încurajați frenetic de spectatori, italienii cîștigă la limită, 4—3. Jucătorii noștri sînt hotărîți însă ca în meciurile viitoare să învingă cu orice preț, avînd astfel posibilitatea să ajungă în semifinală.

26 august: Ura! Victorie! Pe acelaşi stadion nautic echipa noastră de polo, în mare formă, învinge echipa R.A.U. cu categoricul scor de 5—0. Pe via Cristoforo Colombo s-a desfășurat proba de ciclism, pe echipe, de 100 km contra-cronometru. Luptînd cu multă dîrzenie, învingînd căldura sufocantă, echipa noastră formată din Gabriel Moiceanu, Aurel Șelaru, Ion Cosma și Ludovic Zanoni, reușesc să cucerească locul 6 lăsînd în urma lor echipe cu renume ca cea a Franței, Poloniei, S.U.A., Bulgariei etc. La „Palazzo dello Sport" Mircea Dobrescu învinge pe boxerul brazilian Nevers, iar Constantin Gheorghiu la categoria pană îl întrece la puncte pe boxerul Williams din Ghana. La 40 de km depărtare de Roma, pe lacul Albano, Dumitru Alexe-Igor Lipalit se calificǎ în finala probei de canoe dublu, iar Leon Rotman în semifinală, la canoe simplu. Tot astăzi la „Basilica di Massenzio" luptătorii noștri Dumitru Pîrvulescu, Ion Cernea și Mihai Schultz obțin primele victorii în meciurile de lupte clasice.

27 august: Din nou victorie la polo. De data aceasta jucătorii noștri au învins echipa Japoniei cu scorul de 4—1. Astfel în urma acestui meci împreună cu echipa Italiei, echipa noastră s-a calificat în semifinalele turneului de polo.

Sportiva sovietică Antonia Seredina a cîștigat două medalii olimpice de aur: la caiac simplu și împreună cu coechipiera sa Maria Șubina la caiac dublu

Cel mai mic olimpic

Vă mai aduceți aminte? Acum mai bine de un an s-a prezentat pe ecranele cinematografelor un film de scurt metraj despre campionul nostru olimpic Nicolae Linca. În acest film apare și eroul reportajului nostru, Mircea Roger. Vă amintiți? Mircea deschide încet ușa, bagă puțin capul înăuntru și întreabă timid.

— Nene Linca, îmi dai voie să mă uit și eu?

În ziua aceea Mircea și-a pus pentru prima dată mînuşile de box în mînă.

— Bravo Mircea, îmi placi, i-a spus Linca. Am auzit că ești un mare polisportiv. Cine știe, poate nu peste multă vreme vom participa împreună la vreun mare concurs internațional...

Dar acum, celor care nu au văzut filmul să le facem cunoștința cu Mircea. E mic de statură, roșcovan la față, cu nasul cîrn și părul blond, tăiat scurt. La 16 iunie anul acesta a împlinit 13 ani. Inimos și isteț cum este s-a împrietenit nu numai cu copiii din școală dar și cu sportivii de la Dinamo. E unul dintre cei mai buni sportivi ai Școlii de 7 ani nr. 25. Știe să înoate de la 6 ani, iar de la 9 ani a început să descopere tainele canotajului. De multe ori zilele vacanței și le petrecea pe malul lacului Snagov împreună cu sportivii dinamoviști. Mircea era nespus de fericit cînd canotorii îl luau pe ambarcațiunile lor și-l lăsau să vîslească sau să fie cîrmaci la schifurile de 2+1 sau 4+1.

De atunci însă au trecut aproape 4 vacanțe de vară și iată că în această vacanță, Mircea, spre mirarea tuturor a fost invitat să participe la concursurile de verificare ale lotului nostru olimpic de canotaj. În timpul concursurilor, Mircea s-a dovedit a fi cel mai bun cîrmaci cel mai bun tehnician, așa că pe la începutul lunii iulie, cu vreo două săptămîni după aniversarea celor 13 ani ai săi, Mircea a fost selecționat în lotul olimpic. Într-una din zile a fost cîntărit 34 kg. Ce ne facem Mircea? i-au spus sportivii. La Roma, la olimpiadă dacă nu ai 40 de kg nu ne dă voie să concurăm. Am să mă îngraș, le-a răspuns Mircea. La fiecare 2—3 zile Mircea era cîntărit, și cu toții se bucurau cînd vedea că se îngrașă din zi în zi.

Iată-ne în ziua de august cînd pe aeroportul Băneasa, avionul I.L. 18 era gata pentru decolare. Printre canotorii romîni care se îndreptau spre orașul olimpiadei se afla și Mircea Roger. De acum toți copiii Romei îl cunosc pe Mircea Roger, cel mai tînăr olimpic.

La 25 august pe marele Stadion Olimpic Centamila defila mîndru și pionierul Mircea Roger.

La rugămintea pionierilor din școala ta, publicăm mai jos cîteva rînduri din partea lor.

RADU POPA

Dragă Mircea,

Nici nu-ți închipui cît de fericiți sîntem că un pionier din unitatea noastră se află printre miile de concurenți prezenți la Olimpiada de la Roma. Mircea, după cîte știm tu ești singurul pionier care participă la Olimpiadă. Cînd vorbim despre concursurile Olimpiadei vorbim și despre tine. Tu ești și prietenul și colegul nostru. Noi toți te prețuim pentru că ești unul dintre cei mai buni pionieri din școala noastră. Am dori ca și la Roma să fii tot atît de dîrz și hotărît cum ești aici, acasă.

Dragă Mircea, atunci cînd concurezi gîndește-te că la aceeași cîrmă alături de tine sînt încă 230 de pionieri care la fel ca tine doresc victoria.

Te rugăm să-ți notezi într-un carnețel toate impresiile, ca atunci cînd vii acasă să ne povestești cît mai multe despre Olimpiadă.

In orice moment socotește-ne alături de tine. Mult succes!

Pionierii unității tale
Școala de 7 ani nr. 25,
București.

Pe drumurile Vrancei

Tata a ieşit de cu seară în curte şi s-a uitat pe cer în toate părţile.

— Nicule, mi-a zis el, cred că mîine o să avem timp frumos. Tu să te culci chiar de pe acum, fiindcă autobusul pleacă la ora 6 dimineaţa şi pînă la gară avem niţel de mers.

Am rămas în cameră cu ochii aţintiţi în întuneric, spre depărtări, acolo unde ghiceam că se află cei 7 munţi ai Vrancei, spre care aveam să pornesc a doua zi, în zori.

Zorii au mijit pe nesimţite. Eu am făcut bine ochi abia în autobus. Noroc de tata că chemase de seara un taxi care să ne ducă la autogară. In autobus era lume multă. Lîngă mine niște fete cam de vîrsta sorei mele mai mari, adică de vreo 20 de ani, şi un om bătrîn cu mustaţă. Tovarăşul cel mustăcios le-a zis:

— Prin urmare, dragele mele, de-acum sînteţi învăţătoare...

Ele au dat afirmativ din cap şi au rîs. Eu mi-am ciulit urechile şi mi-am tras picioarele mai lîngă fereastră făcîndu-mă că privesc afară munţii care se apropiau. Prin urmare stam lîngă două tovarăşe de curînd învăţătoare.

— Inainte cu 16 ani, adică pînă la eliberarea ţării de sub călcîiul hitlerist, spunea tovarăşul mustăcios, despre care am aflat că este director de şcoală, în Vrancea existau doar cam o sută de cadre didactice. Acum sînt aproape 300 în peste 60 de şcoli.

Autobusul înainta pe o serpentină. Jos, la zeci de metri adîncime, se vedea o apă care se rostogolea printre bolovani, trecînd sprintenă peste zidurile albe, de piatră, ce i-au fost ridicate în cale ca să-i mai potolească furia cu care vine alungată din munte. Apa aceasta, după cum învăţasem la geografie, se cheamă Putna.

— Iată dragul meu, îmi spune tata, aici este locul unde se întîlneşte Putna cu Zăbala.

Un asemenea peisaj nu mai văzusem niciodată. Munţi golaşi, adormiţi într-o încremenire de piatră, străluceau vineţii în lumina soarelui care abia le trecuse de creste. Peste Putna un pod lung de lemn şi o despicătură în munte prin care se încumeta şoseaua. Aşa este locul ce i se spune din veac de veac „Grumaz". Putna venea din dreapta, iar Zăbala drept din faţă izbindu-se într-un clocot şi o veşnică dantelă de spumă albă.

— Pînă acum 10 ani, îmi spune tata, pe aici nu existau drumuri. Cărări şerpuite erau tăiate de pasul cailor nepotcoviţi şi de piciorul oamenilor pe deasupra Grumazului departe spre Năruja, Nerejii, Reghin trecînd în părţile Rîmnicului Sărat şi mai încolo, peste munţi în Tîrgu Săcuiesc, spre inima munţilor. Una din preocupările zilelor noastre în Vrancea este construirea drumurilor. Zeci de milioane de lei dă statul pentru aceste drumuri în construcţie.

Ne-am oprit la Năruja. Aci este inima Vrancei. De aici în sus nu mai merge autobusul. Dacă vrem să urcăm spre Nereju — puteam merge pînă la Paltiu cu maşina colectiviştilor, deasupra pe sacii doldora de grîu. Camionul colectiviştilor trecea însă fără oră şi mai precis, abia spre seară. Am aflat că în Paltiu, în creierul munţilor, se află sediul gospodăriei, iar ogoarele cu grîu şi porumb se află mai jos spre poalele munţilor.

După cum spunea tata, e pentru prima oară în istorie cînd vrîncenii s-au făcut plugari. De vreo 7—8 ani.

— Belşugul de pîine, dragă băiatule, i-a scăpat pe vrînceni, în zilele noastre de îngrozitoarea boală a subalimentaţiei. Pelagra nu mai există. Vecinul meu din autobus, medicul şef al raionului Vrancea, mi-a spus pe drum că numai în anul acesta statul alocă pentru sănătatea locuitorilor Vrancei peste 5 milioane lei, din care 1.100.000 lei pentru medicamentele ce se împart gratuit la o populaţie de 46 mii de suflete.

Pe la ora prînzului tata s-a întîlnit cu un prieten. Il cheamă Mihai Cîrlioru şi este deputat în Marea Adunare Naţională — cel mai înalt sfat al ţării.

— Veniţi cu mine aici în Năruja, ne-a invitat deputatul, care este un om simplu şi bun muncitor, să vă arăt ce poate face munca omului.

Am trecut drumul şi ne am aflat în curtea şcolii. Nu era nimeni la şcoală fiind vacanţă. Şcolarii erau plecaţi în tabără la Soveja, iar directorul şi profesorii la niște examene.

— Iată, puiule, mi-a zis deputatul, cum arată un lot experimental al unei şcoli din Vrancea.

Pe mine, ce să vă spun, m-a încîntat. Pe un locuşor cam de 60 m în lăţime, de 30 m în lungime, o adevărată grădină. Se găseau acolo toate soiurile de legume şi zarzavaturi, flori şi trandafiri altoiţi de pionieri. Cînd am aflat povestea acestei grădini am rămas uimit.

...In primăvară apele Zăbalei, pe care o vedem în faţă au venit atît de mînioase că au potopit curtea şcolii pînă la scări. Răsadurile din grădină au fost făcute una cu pămîntul. Cînd s-au retras apele au rămas doar mîl şi pietroaie cît pepenii. Ce mai muncă pe colegii mei pionierii, în frunte cu directorul şcolii, un profesor tînăr! Au adunat pietrele într-o grămadă cît casa, au nivelat terenul, l-au săpat şi au transplantat din răsadniţe alte plante.

Am plecat spre Tulnici. Aveam să vedem Bîrseştii, locul unde a fost casa babei Vrîncioaia şi cascada Putnei. La Bîrseşti, aşezare întocmită pe vremea unuia din feciorii Vrîncioaei, satul e parcă într-o căldare. Jur-împrejur munţii, acoperiţi de cătină şi de copaci pitici. Pînă acum zece ani erau goi goluţi. Societăţile forestiere străine au tăiat toţi copacii din multe părţi ale Vrancei şi i-au cărat peste mări şi ţări. Unde nu există copaci, munţii se macină, ploile nu mai cad, apele îi rod, adînc, adînc, pînă în măruntaie. Ce urîte sînt rîpile!

Cînd i-a chemat partidul să reîmpădurească munţii, vrîncenii au venit cu mic cu mare. Sute şi sute de pionieri au ajutat la sădit cătină şi brazi ca să rămînă munţii lor dragi într-o viaţă veşnic tînără. Peste 17.000 ha de munţi au fost împădurite de la eliberare încoace.

Am colindat mult prin Vrancea cunoscută mie din legende ca ţara Vrîncioaiei care şi-a dat 7 feciori pentru a-şi apăra meleagul de cotropitori. Am cunoscut însă o Vrance nouă, în care mîinile oamenilor muncii făuresc minuni. Despre faptele lor noi se vor crea alte legende: legendele muncii libere şi însufleţite.

TEODOR MANDA

S-a îmbolnăvit marea!

de K. IOSIF

La mare a sosit îngrijorat
Un doctor cu halat şi faţa gravă:
„Ei, mare, iată-ţi iau imediat
Temperatura, că îmi pari
bolnavă".
Şi, încruntat, i-a aşezat sub val
Un termometru-n ramă de metal!

Ai numai douăzeci şi două
grade!
E cazul grav — eşti tare anemiată!
Din zi în zi, temperatura-ţi scade,
Deci, de copii nu vei fi vizitată.

O rază din fereastra cerului
Citi atentă pe reţeta lui:

El îi prescrie mării, mai mult
soare
Şi vînt de vară proaspăt
s-o-ntremeze,
Să-şi facă băi călduţe la picioare
Şi-apoi copiii pot s-o viziteze!
Dar asta o să fie, bunăoară,
La anul viitor... cam pe la vară!

In romîneşte de M. CĂLIN

Cîntec pionieresc

de ISTVAN VASVARI

Adie vînt de primăvară
străbatem holde şi cîmpii,
ai scumpei patrii muncitoare
noi vrednici fii oricînd vom fi.

Hai, pionier! Vine cu noi!
Ne-aşteaptă patria, poporul;
inima noastră-i un lăstar,
în ea pulsează viitorul.

Inima noastră-i un lăstar,
în ea pulsează viitorul.

Cînd focul taberei îşi stinge
şi ultimele flăcărui,
un cînt voios suim în noapte
în zbor spre-naltul cerului.

Şi după noaptea liniştită,
cînd zorile se vor ivi
în sunet vesel de trompetă
noi, pionierii, vom porni.

In sunet vesel de trompetă
noi, pionierii, vom porni.

In romîneşte
CATALINA BUCUR

La mare

Versuri: CRIŞAN CONSTANTINESCU

Muzica: I. RADULESCU

Albastră şi-ntinsă e marea...
Nisipul e parcă de foc.
Adie şi freamătă zarea,
Cu valul ne prindem în joc.

Refren:

Sărim în val,
Ne cheamă întinderea mării
spre ea;
Sărim în val,
Nu poţi şti ce-i marea de n-o
poţi vedea!

In val bucuria se scaldă,
Spre soare se-nalţă uşor,
Şi glasuri din inima caldă
Intrec pescăruşii în zbor.

Un imn strălucirii albastre
Şi patriei scumpe prinos!
Pe struna simţirilor noastre
Un cîntec să zboare, voios.

Problemă de ŞAH

Mat în două mutări

CONTROLUL POZIŢIEI

alb: Rd8; Tf2; Ne2; Ce8; Cd7; p: d4, e4, e5.

negru. Re6; Dc2; Tf7; Cb5; p: c6; e7.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". tel. 17.60 10, 17.61.00: Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.